

Nr 365.

Av herr Hage, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 88, med förslag till lag om tillägg till 54 § lagen den 23 oktober 1891 (nr 68) angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 88 vid innevarande års riksdag framföres förslag till lag om tillägg till 54 § lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet. Tillägget till 54 § avser att reglera vägdistriktens förvaltningskostnader. Tillägget föreslås skola utgöra ett femte, ett sjätte och ett sjunde stycke, som fogas till paragrafens förutvarande fyra stycken.

Femte stycket föreslås erhålla följande lydelse:

»Ledamot av vägstyrelse ävensom revisor äga för deltagande i sammanträde eller förrättning i väghållningsdistriktets angelägenhet ur vägkassan åtnjuta gottgörelse i form av dagarvode med skäligt belopp, som av vägstämman bestämmes. Arvodet må icke sättas högre än till tolv kronor för sammanträdes- eller förrättningsdag. Vid resa för sammanträde eller förrättning, som nu sagts, utgår ur vägkassan enligt av vägstämman fastställda grunder tillika rese- och traktamentsersättning med högst vad som på grund av allmänna resereglementet utgår till vägingenjör. För dag, då dagarvode åtnjutes, må likväl ej beräknas traktamentsersättning.»

Bestämmelsen angående vilket dagarvode och vilken rese- och traktamentsersättning som skall utgå till ledamot av vägstyrelse eller revisor innebär sålunda att vägstämman äger bestämma med vilka belopp de skola utgå, endast med den begränsningen att dagarvodet ej får överstiga 12 kr. och rese- och traktamentsersättning vad som för klass II C i allmänna resereglementet finnes angivet.

I fråga om årsarvode föreslås i sjätte stycket, att sådant må efter vägstämmans bestämmande utgå till sådan ledamot av vägstyrelsen, som utsetts till ordförande, sekreterare, räkenskapsförare, kassaförvaltare eller av annan motsvarande befattning inom styrelsen, så ock till revisor. Arvodet skall till beloppet bestämmas för ett år i sänder och beslutet för att vinna bindande kraft underställas Konungens befallningshavandes prövning, därvid Konungens befallningshavande, såframt det beslutade beloppet överstiger vad som kan anses skäligt, äger fastställa arvodet att utgå med visst lägre belopp.

Ehuru det hade varit önskvärt, att fasta av statsmakterna fastställda grunder för beräkning av arvoden kunnat framföras, så lär förhållandena i landets olika vägdistrikt vara så skiljaktiga, att enhetliga grunder härför ej lämpligen kunna utarbetas. Vad i propositionen i detta avseende föreslås, finna vi vara av natur att kunna godtagas.

Samma omdöme kan icke givas, när fråga gäller dagarvoden och rese- och traktamentsersättningar. Starka skäl torde kunna anföras för den uppfattningen, att bestämda arvoden och ersättningar härför, enhetliga för hela riket, böra fastställas. Dagarvoden kunna ju icke upptagas till högre antal än antalet dagar, som faktiskt åtgått i vägstyrelsens arbete, och reseersättning kan ej beräknas för större antal mil än vad vederbörande i verkligheten måst färdas. Sedan numera enligt gällande författningar statens bidrag till nybyggnader, vägomläggningar och vägunderhåll uppgå till minst 75 %, synes det vara riktigt att statsmakterna i nu berörda avseende utfärda enhetliga bestämmelser angående ersättningarnas storlek för ett i stort sett likartat arbete inom vägdistriktet. Därvid skulle man också undvika en hel del slitningar och strider på vägstämmorna, som sannolikt i ett flertal fall komma att uppstå vid behandling av dessa ärenden, då ej alltid reella motiv och synpunkter komma att ligga till grund för besluten.

De vägsakkunniga av år 1929, vilka av Kungl. Maj:t anbefallts att i fråga om vägstyrelsens förvaltningskostnader verkställa utredning och inkomma med förslag, hava i nu berörda avseende förklarat sig anse, att rese- och traktamentsersättning bör utgå efter i huvudsak samma beräkningsgrund, som för klass II C i allmänna resereglementet finnes angiven, samt att rätten till dylik ersättning icke bör göras beroende av beslut av vägstämman.

Då jag anser att *enhetliga* grunder rörande rätten till rese- och traktamentsersättningar samt dagarvoden att utgå till ledamot av vägstyrelse eller revisorer böra införas i gällande väglag, får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen ville för sin del besluta, att det av Kungl. Maj:t föreslagna tillägget till 54 § lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet måtte erhålla följande ändrade lydelse:

Ledamot av vägstyrelse ävensom revisor äga för deltagande i sammanträde eller förrättning i väghållningsdistriktets angelägenhet ur vägkassan åtnjuta gottgörelse i form av dagarvode med tolv kronor för sammanträdes- eller förrättningsdag. Vid resa för sammanträde eller förrättning, som nu sagts, utgår ur vägkassan tillika rese- och traktamentsersättning med belopp, som på grund av allmänna resereglementet utgår till vägingenjör. För dag, då arvode åtnjutes, må likväl ej beräknas traktamentsersättning.

Jämte -----
----- nämnda ort.
För att -----
----- lägre belopp.

Stockholm den 6 mars 1931.

Ernst Hage.